

at den beskattede besøger Forlystelses-etablissementer af den Art, som skulle være Mellemmand mellem Staten og den beskattede, saa beskatter man et Forbrug, som muligvis af mange vil blive betegnet som et gavnligt og heldigt Forbrug, et Forbrug, som af nogle vil blive betegnet som et Luksusforbrug, af andre ikke. De, der anse det for et meget gavnligt Forbrug, protestere nemlig ogsaa imod at faa Betegnelsen Luksus hæftet dertil, skønt man, naar man kalder det Luksusforbrug, ikke behøver at mene andet dermed, end at det er et Forbrug, som ikke absolut hører til de første Livsforbrødenheder.

Nu er det saaledes, at det Forbrug, der her er Tale om, kan man meget vanskeligt bringe ind under en bestemt Synsvinkel med Hensyn til det Spørgsmaal, om det er gavnligt, mindre gavnligt eller skadeligt. Man maa erkende, at naar man gaar Skalaen igennem fra de højeste Kunstanstalter, der komme ind under denne Lov, ned til de laveste Etablissementer, kan man ikke skære dem alle over een Kam i denne Henseende. Naar Loven altsaa desuagtet rammer Forbrugerne paa alle Omraader og paa hele Skalaen, ligger der netop heri stærkt pointeret det forbrugsmæssige i den Afgift, vi her skulle indføre, og naar man netop har angrebet denne Skat ved at sige, at den skærer alle over een Kam, og at det dog ikke kan gaa an at betragte det kongelige Teaters ophøjede Forestillinger paa samme Maade som Cirkus- eller Varietéforestillinger, saa bundet dette netop i den Misforstaaelse, hvorpaa i det hele taget den Betragtning af Loven hviler, som hidtil er kommen frem i Aviserne, og hvor Offentligheden ellers har givet sin Opfattelse af denne Skat Udtryk. Det er nemlig klart, at naar man fastholder det Synspunkt, at der her er Tale om en Forbrugsafgift, saa kan man ikke gøre en Forskel i den omtalte Henseende. Thi hvis man vilde sige: Det kongelige Teaters Forestillinger ere under alle Omstændigheder et saa udmærket og et saa gavnligt Forbrug, at derved maa vi ikke røre, hvorimod det er temmelig tvivlsomt, om det er heldigt at gaa paa Varietéer, saaledes at man kunde slaa ned der med Skatten, saa vilde man ganske fjerne sig fra Grundbetragtningen, som er den, at de, der have Penge tilovers til at besøge disse Institutioner, til at fornøje sig paa denne Maade, lægge derved en vis Skatteevne for Dagen, og det er denne Skatteevne, man henholder sig til. Man vilde ikke kunne paalægge Smaamanden, som gaar paa det tarvelige

Teater og giver 50 Øre eller 1 Kr. for at komme der, en Skat af 15 pCt., medens man fritager den velhavende Mand, som betaler 5—6 Kr. for en Plads i første Parket i det kongelige Teater. Det vilde efter min Mening være ganske urimeligt, og det er, som sagt, i det hele efter min Mening en absolut Misforstaaelse, naar man har villet angribe Loven netop paa dette Punkt. Det, som beskattes, er Udgiften til dette Forbrug, denne Forlystelse af den ene eller den anden Art. Spørgsmaalet om, hvorvidt det er en heldig eller mindre heldig Forlystelse, maa her absolut komme i anden Række. Dertil kommer endnu, at hele dette Spørgsmaal vil tvinge os ind paa Bedømmelser og Afgørelser, hvor det individuelle maa spille en ganske overordentlig afgørende Rolle, og hvor der ikke er Mulighed for at opnaa Enighed.

Jeg ser nu af den Adresse, som Teaterdirektøerne have lagt paa Rigsdagens Bord, at de i høj Grad tage Afstand fra Varietéerne og anse deres egen Virksomhed for at være af en langt mere ophøjet Art. Jeg personlig kan f. Eks. aldeles ikke gaa ind paa det. I mange Henseender finder jeg, at hvad der bydes paa de store, vel drevne Varietéer er Forlystelser, som man fuldt ud i enhver Henseende kan have Fornøjelse af, kan rekreere sig ved og kan være bekendt at overvære, og man vil ogsaa se, at den Snerpethed, som findes her i Landet i den Henseende, genfinder man aldeles ikke i Udlandet. Hvis de Herrer komme til London og ville besøge „Empire“, kunne de finde en hel Del af Overhusets Medlemmer i første Parket. „Empire“ er et særdeles fashionabelt Sted; det er ganske simpelt en Varieté. Det er altsaa efter min Mening at gaa udenfor Sagen at ville tage Hensyn til, om Forbruget her finder Sted paa det ene eller det andet Sted, om det er den ene eller den anden Forlystelse. Det, som er fælles for dem alle, er, at det for den, der ser disse Forestillinger, deltagende i dem, betegner et Forbrug. Det er dette Forbrug og den derved for Dagen lagte Skatteevne, som er Skatteobjektet, og som er det, man maa henholde sig til. Man har heller ikke hidtil paa nogen Maade følt det som noget Angreb paa dette Gode, at man har haft en Afgift af denne Art, en Afgift, som ganske vist ikke har hvilet paa det kongelige Teater i den senere Aarrække, men paa mange andre ubetinget fremragende Kunstforestillinger, paa udmærkede Koncerter o. s. v. Altsaa, hidtil har man ikke følt hverken Kulturen eller andre høje Værdier truede ved en saadan